

Haar rots in de branding

Julia Quinn bij Boekrij:

Bridgerton

De ongetrouwde hertog

De verliefde graaf

Een vorstelijk aanbod

Een nobel streven

De hand van de gravin

Een royale vergissing

De edele opdracht

Een man van stand

Voor altijd en eeuwig

Rokesby

De onuitstaanbare erfgenaam

Een officier en een heer

Haar rots in de branding

JULIA QUINN

HAAR
ROTS IN DE
BRANDING

ISBN 978-90-225-9575-6

ISBN 978-94-023-1945-3 (e-book)

ISBN 978-90-528-6515-7 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Other Miss Bridgerton*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: Bij Barbara

Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 by Julie Cotler Pottinger

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Emily.

*Als ik zeg dat ik het zonder jou niet
had kunnen doen, bedoel ik dat letterlijk.*

En ook voor Paul.

*Vertel me nog eens...
Waar komt de wind vandaan?*

Vroege zomer

1786

Voor een jonge vrouw die op een eiland was opgegroeid, in Somerset om precies te zijn, had Poppy Bridgerton opmerkelijk weinig tijd aan de kust doorgebracht.

Ze was niet onbekend met water. Er was een meer dicht bij haar ouderlijk huis, en Poppy's ouders hadden erop gestaan dat al hun kinderen leerden zwemmen. Of om precies te zijn: ze hadden erop gestaan dat al hun zoons leerden zwemmen. Poppy, de enige dochter van het stel, maakte zich er boos over dat zij als enige Bridgerton bij een schipbreuk zou komen te verdrinken en ze zei dat in precies dezelfde bewoordingen tegen haar ouders. Waarna ze samen met haar vier broers naar de waterkant marcheerde en zichzelf in het water stortte.

Ze had het sneller geleerd dan drie van haar vier broers (het was niet eerlijk haar te vergelijken met de oudste, die het natúúrlijk sneller onder de knie had) en tot op de dag van vandaag was ze naar haar idee de sterkste zwemmer van de familie. Dat ze dit doel misschien evenzeer had bereikt uit rancune als uit natuurlijke aanleg deed er niet toe. Het was belangrijk om te leren zwemmen. Ze had het ook gedaan als haar ouders haar aanvankelijk niet hadden opgedragen geduldig op het gras te blijven wachten.

Waarschijnlijk.

Maar vandaag zou er niet gezwommen worden. Dit was de oceaan, of in ieder geval het kanaal, en het koude, onstuimige water was heel wat anders dan het kalme meer thuis. Poppy mocht dan eigenwijs zijn, ze was niet dom. En ze was alleen, dus ze hoefde niets te bewijzen.

Bovendien vermaakte ze zich uitstekend met het verken-
nen van het strand. Het zachte gevoel van het zand onder
haar voeten, de karakteristieke geur van de zoute zeelucht –
ze waren voor haar net zo exotisch alsof ze plotseling ergens
diep in donker Afrika was beland.

Nou, misschien ook niet, dacht Poppy, terwijl ze knabbel-
de van de zeer vertrouwd smakende Engelse kaas die ze op
haar wandeling had meegenomen. Maar hoe dan ook, het
was nieuw, en het was eens iets anders, en dat was ook wat
waard.

Voorals nu, terwijl de rest van haar leven hetzelfde was als
altijd.

Het was bijna juli, en Poppy's tweede seizoen in Londen –
aangeboden door haar adellijke tante, lady Bridgerton – was
onlangs tot een einde gekomen. Poppy had het net zo afge-
sloten als ze eraan was begonnen: ongetrouwd en zonder uit-
zicht op een huwelijk.

En een beetje verveeld.

Ze had waarschijnlijk wel in Londen kunnen blijven om
nog de laatste graantjes van het drukke sociale leven mee te
pikken, in de hoop dat ze misschien iemand zou ontmoeten
die ze nog niet kende (niet erg waarschijnlijk). Ze had de uit-
nodiging van haar tante kunnen accepteren om naar het plat-
teland van Kent af te reizen, waar ze misschien een van de
ongetrouwde heren die daar toevallig voor het diner zouden

worden uitgenodigd aardig zou vinden (nog minder waarschijnlijk). Maar dan zou ze natuurlijk op haar tanden moeten bijten en haar mond moeten houden wanneer tante Alexandra wilde weten wat er mankeerde aan de laatste kandidaat (het minst waarschijnlijk van allemaal).

Haar keuzemogelijkheden waren saaier dan saai geweest, maar gelukkig was ze gered door haar lieve jeugdvriendin Elizabeth, die enkele jaren geleden met haar echtgenoot, de innemende, enigszins stijve George Armitage, naar Charmouth was verhuisd.

Maar George was vanwege een of andere dringende familiekwesie, waarvan Poppy nooit het fijne had gehoord, naar Northumberland geroepen, en Elizabeth, die zesentwintig maanden zwanger was, was alleen achtergebleven in haar huis bij het strand. Verveeld als ze was door het opgesloten zitten, had ze Poppy uitgenodigd om een poosje te komen logeren en Poppy had dit blij aanvaard. Het zou voor de twee vriendinnen weer net zo zijn als vroeger.

Poppy nam nog een hap kaas. Nou ja, behalve de enorme omvang van Elizabeths buik. Dat was nieuw.

Het betekende dat Elizabeth haar niet kon vergezellen op haar dagelijkse wandeltochtjes naar het strand, maar dat was niet erg. Poppy wist dat ze niet bepaald bekendstond als een verlegen meisje, maar ondanks haar spraakzame natuur, genoot ze van haar eigen gezelschap. En nadat ze in Londen maandenlang over koetjes en kalfjes had gepraat, vond ze het wel fijn om lekker uit te waaien in de frisse zeelucht.

Ze had geprobeerd om elke dag een andere route te nemen, en tot haar grote vreugde had ze ongeveer halverwege Charmouth en Lyme Regis een klein netwerk van grotten ontdekt, verscholen op een plek waar de schuimige golven

tegen de kust sloegen. De meeste grotten liepen bij vloed vol met water, maar nadat ze het landschap had overzien, was Poppy ervan overtuigd dat er een paar bij moesten zijn die droog bleven, en ze was vastbesloten er eentje te vinden.

Alleen om de uitdaging, natuurlijk. Niet omdat ze behoefte had aan een eeuwig droog blijvende grot in Charmouth, Dorset, Engeland.

Groot-Brittannië, Europa, de wereld.

Een mens moest elke uitdaging in zijn leven aangrijpen. Ze wás nu tenslotte in Charmouth, Dorset, Engeland, en dat leek werkelijk een heel klein uithoekje van de wereld.

Terwijl ze de laatste happen van haar lunch naar binnen werkte, tuurde ze omhoog naar de rotsen. Ze had de zon in haar rug, maar het was zo'n zonnige dag dat ze verlangde naar een parasol, of op zijn allerminst naar een grote, schaduwrijke boom. Het was heerlijk warm, en ze had haar wandelkostuum thuisgelaten. Zelfs haar fichu, het dunne linnen halsdoekje dat ze om had gedaan om haar huid te beschermen, begon warm aan te voelen en te kriebelen op haar borst.

Maar ze ging nu niet meer terug. Ze was nog niet eerder zo ver gekomen, en dat was haar pas gelukt nadat ze Elizabeths mollige dienstmeisje, dat als chaperonne/gezelschapsdame met haar was meegestuurd, ervan had overtuigd in het dorp achter te blijven.

'Zie het als een extra vrije middag,' had Poppy met een innemende glimlach tegen haar gezegd.

'Ik weet het niet, hoor.' Mary keek bedenkelijk. 'Mevrouw Armitage heeft duidelijk gezegd...'

'Mevrouw Armitage heeft sinds ze zwanger is geen heldere gedachte meer gehad,' onderbrak Poppy haar, terwijl ze Elizabeth in stilte haar verontschuldigen aanbood. 'Ik heb

gehoord dat alle vrouwen daar last van hebben,' voegde ze eraan toe, om het meisje af te leiden van het onderwerp waar het eigenlijk om ging, namelijk om het al dan niet chaperonneren van Poppy.

'Nou, dat is zeker zo,' zei Mary. Ze hield haar hoofd een beetje schuin. 'Toen de vrouw van mijn broer zwanger was van haar jongens, kon ik geen verstandig woord uit haar krijgen.'

'Dat is precies wat ik bedoel!' riep Poppy uit. 'Elizabeth weet dat ik me prima alleen kan redden. Ik ben tenslotte geen groentje meer. Eerder een hopeloze ouwe vrijster, zoals ze zeggen.'

En toen Mary haar ervan wilde verzekeren dat dat beslist niet het geval was, voegde Poppy eraan toe: 'Ik ga alleen maar een wandelingetje maken langs het strand. Dat weet je. Je bent gisteren met me mee geweest.'

'En de dag daarvoor,' zuchtte Mary, die overduidelijk niet uitkeek naar weer een middag vol lichamelijke inspanning.

'En de dag dáárvoor,' merkte Poppy op. 'En de hele week daarvoor ook, als ik het goed heb.'

Mary knikte somber.

Poppy glimlachte niet. Ze wist wel beter. Maar het succes lag duidelijk binnen handbereik.

'Hier,' zei ze, terwijl ze het meisje naar een gezellige theesalon dirigeerde, 'ga anders hier even zitten om uit te rusten. God weet dat je het hebt verdiend. Ik heb je compleet uitgeput, of niet?'

'U bent alleen maar heel vriendelijk geweest, juffrouw Bridgerton,' zei Mary snel.

'Vriendelijk maar uitputtend,' zei Poppy. Ze gaf Mary een klopje op haar hand terwijl ze de deur naar de theesalon

opende. ‘Je werkt zo hard. Je hebt wel een paar minuten voor jezelf verdiend.’

En zo was Poppy, meteen nadat ze had betaald voor een pot thee en een schaal koekjes, ontsnapt – met twee van de eerdergenoemde koekjes in haar zak – en nu was ze verrukkelijk, zalig alleen.

Als er nu alleen nog maar damesschoenen waren die geschikt waren om over rotsen te klimmen. Haar laarsjes waren de meest praktische exemplaren die er voor vrouwen werden gemaakt, maar ze waren lang niet zo onverslijtbaar als het soort schoenen dat bij haar broers in de kast stond. Ze lette goed op waar ze haar voeten zette, om te voorkomen dat ze haar enkel zou verzwikken. Op dit gedeelte van het strand kwamen weinig wandelaars, dus als ze zich bezeerde, kon het heel lang duren voordat er iemand naar haar zou komen zoeken.

Ze floot onder het lopen, volop genietend van de gelegenheid zich aan dit soort ongemanierd gedrag over te geven (haar mama zou ontsteld zijn als ze haar hoorde!), en toen besloot ze de overtreding nog een graadje te verergeren door over te stappen op een liedje waarvan de woorden niet voor vrouwenoren geschikt waren.

‘O, de barmeid die liep naar de o-oceaan,’ zong ze vrolijk, ‘onderweg naar haar... Hé, wat is dit?’

Ze bleef staan en tuurde naar een vreemde rotsformatie rechts van haar. Een grot. Dat kon niet anders. En ver genoeg van de waterkant om bij vloed niet vol te stromen.

‘Mijn geheime schuilplaats, makkers,’ zei ze, met een knipoog tegen zichzelf, terwijl ze van richting veranderde. Het leek inderdaad een perfecte plek voor een piraat, ver buiten de platgetreden paden, en met drie grote zwerfkeien die de

ingang aan het zicht onttrokken. Het was werkelijk een wonder dat haar oog erop was gevallen.

Poppy wurmde zich tussen de keien door, waarbij ze terloops opmerkte dat een van de drie niet zo groot was als ze aanvankelijk had gedacht, en liep de ingang van de grot binnen. Ik had een lantaarn mee moeten nemen, dacht ze, terwijl ze wachtte tot haar ogen zich aan het donker hadden aangepast. Hoewel Elizabeth vast en zeker had willen weten waar ze dié voor nodig had. Lastig uit te leggen waar men een lantaarn voor nodig had wanneer men halverwege de middag een strandwandeling ging maken.

Poppy deed een paar kleine stapjes naar binnen en schuifelde behoedzaam met haar voeten over de grond om onefenheden op te sporen, aangezien ze die met haar ogen onmogelijk kon zien. Het was moeilijk met zekerheid te zeggen, maar de grot leek zich voorbij het licht van de opening ver naar achteren uit te strekken. Aangemoedigd door de opwinding van de ontdekking schuifelde ze langzaam verder naar voren. Langzaam... langzaam... tot...

‘Au!’ riep ze, en haar gezicht vertrok van pijn toen ze met haar hand tegen een hard, houten voorwerp stootte.

‘Au,’ zei ze nog eens, terwijl ze met haar andere hand over de pijnlijke plek wreef. ‘Au, au, au. Dat was...’

Haar woorden stierven weg. Wat het ook maar was waar ze met haar hand tegenaan had gestoten, het was geen natuurlijk uitsteeksel van de grot. Het voelde meer als de splinterige hoek van een ruwe houten kist.

Met voorzichtige bewegingen stak ze haar hand weer uit, tot hij – zachter dit keer – contact maakte met een plat, houten vlak. Geen twijfel mogelijk, het was echt een kist.

Poppy giechelde opgetogen. Wat had ze gevonden? De

buit van piraten? Van smokkelaars? De grot rook muf en voelde niet alsof hij in gebruik was, dus wat dit ook maar was, het lag er waarschijnlijk al tijden.

‘Bereid je voor op een schat.’ Ze lachte en bracht zichzelf in het donker een saluut. Een snelle controle bevestigde dat de kist veel te zwaar was om op te tillen, dus ze liet haar vingers over de rand glijden, om erachter te komen hoe ze hem open kon krijgen. Verdorie. Hij was dichtgespijkerd. Ze zou terug moeten komen, hoewel ze geen idee had hoe ze zou moeten uitleggen dat ze een lantaarn én een breekijzer nodig had.

Hoewel...

Ze hield haar hoofd schuin. Als er in dit gedeelte van de grot een kist stond – of eigenlijk twee, boven op elkaar – wie weet wat er dan verderop nog te vinden was?

Ze liep langzaam de duisternis in, met haar armen voorzichtig voor zich uitgestrekt. Nog niets. Niets... niets...

‘Kijk uit!’

Poppy verstijfde.

‘De kapitein vermoordt je als je hem laat vallen.’

Poppy hield haar adem in en opluchting overspoelde haar toen ze beseftte dat de ruwe uitbarsting niet tegen haar gericht was.

Opluchting die onmiddellijk plaatsmaakte voor doodsangst. Ze liet haar armen langzaam naar beneden zakken en sloeg ze stijf om zich heen.

Ze was niet alleen.

Met uiterst voorzichtige bewegingen schuifelde ze terug en kroop zo ver mogelijk weg achter de kisten. Het was donker en ze hield zich stil, en wie hier ook maar was zou haar niet moeten kunnen zien, tenzij...

‘Doe verdomme die lantaarn aan!’

Tenzij ze een lantaarn hadden.

Een vlam lichtte op en bescheen het achterste gedeelte van de grot. Poppy fronste haar wenkbrauwen. Waren de mannen achter haar binnengekomen? En als dat zo was, hoe hadden ze dat dan gedaan? Waar kwam de grot op uit?

‘We hebben niet veel tijd,’ zei een van de mannen. ‘Schiets een beetje op en help me met zoeken.’

‘En wat doen we met de rest?’

‘Dat staat hier veilig tot we terugkomen. Het is trouwens toch de laatste keer.’

De andere man lachte. ‘Dat zegt de kapitein.’

‘Dit keer meent hij het.’

‘Hij kapt er nooit mee.’

‘Nou, als hij er niet mee kapt, kap ik ermee.’ Poppy hoorde een zware kreun van inspanning, gevolgd door: ‘Ik word hier te oud voor.’

‘Heb je de kei voor de ingang geschoven?’ vroeg de eerste man, terwijl hij met een zucht iets op de grond liet zakken.

Dus daarom had ze zich met zoveel moeite naar binnen moeten wurmen, besefte Poppy. Ze had zich al eerder moeten afvragen hoe zo’n grote kist door zo’n kleine opening had gepast.

‘Gisteren,’ klonk het antwoord. ‘Met Billy.’

‘Dat magere wurm?’

‘Mmf. Volgens mij is hij nu dertien.’

‘Dat zou je niet zeggen!’

Goeie god, dacht Poppy, hier zat ze dan, opgesloten in een grot met smokkelaars – misschien zelfs piraten! – en ze kwebelden als een stelletje oude dames.

‘Wat hebben we nog meer nodig?’ vroeg de man met de laagste stem.

‘De kapitein zegt dat hij niet vertrekt zonder een kist cognac.’

Poppy voelde het bloed uit haar lichaam wegtrekken. Een kist?

De andere man lachte. ‘Om te verkopen of om op te drinken?’

‘Allebei, verwacht ik.’

Weer werd er gegrinnikt. ‘Dan mag hij wel met ons delen.’

Poppy keek nerveus om zich heen. De lantaarn verspreidde zo veel licht in haar richting dat ze haar directe omgeving kon onderscheiden. Waar moest ze zich in hemelsnaam verstoppen? Er was een kleine holte in de rotswand waar ze in weg kon duiken, maar de mannen zouden blind moeten zijn om haar over het hoofd te zien.

Toch was het beter dan waar ze nu stond. Poppy schuifelde naar achteren en maakte zich zo klein mogelijk. Ze dankte god dat ze die ochtend niet haar felgele jurk had aangetrokken en deed tegelijkertijd haar eerste echte gebed in maanden.

Alstublieft alstublieft alstublieft.

Ik zal een beter mens zijn.

Ik zal naar mijn moeder luisteren.

Ik zal zelfs luisteren in de kerk.

Alstublieft alstublieft...

‘Jezus, Maria en Jozef!’

Poppy hief langzaam haar hoofd op naar de man die boven haar uit torende. ‘Vergeefse moeite,’ mopperde ze.

‘Wie bent u?’ vroeg de man gebiedend, terwijl hij de lantaarn dicht bij haar gezicht hield.

‘Wie bent ú?’ vuurde Poppy terug, voordat ze bedacht dat dit misschien niet de meest verstandige reactie was.

‘Green!’ brulde de man.

Poppy knipperde met haar ogen.

‘Green!’

‘Wat?’ gromde de andere man, die blijkbaar Green heette.

‘Er is hier een meisje!’

‘Wát?’

‘Een meisje. Er is hier een meisje.’

Green kwam aanrennen. ‘Wie is dit in duivelsnaam?’ vroeg hij fel.

‘Geen idee,’ zei de andere man ongeduldig. ‘Dat heeft ze niet gezegd.’

Green boog voorover en bracht zijn verweerde gezicht heel dicht bij dat van Poppy. ‘Wie bent u?’

Poppy zweeg. Ze deed dat niet vaak, maar dit leek haar een slim moment om ermee te beginnen.

‘Wie bent u?’ herhaalde hij, en dit keer gromde hij het bijna.

‘Niemand,’ antwoordde Poppy, die zich een beetje bemoeidigde voelde door het feit dat hij eerder vermoed leek dan kwaad. ‘Ik was alleen maar een wandeling aan het maken. Ik zal jullie niet lastigvallen. Ik ga gewoon weg. Niemand zal ooit weten...’

‘Ik zal het weten,’ zei Green.

‘En ik trouwens ook,’ zei de ander, terwijl hij zich op zijn hoofd krabde.

‘Ik zeg geen woord,’ verzekerde Poppy hen. ‘Ik weet niet eens wat...’

‘Verdomme!’ vloekte Green. ‘Verdomme verdomme verdomme verdomme verdomme.’

Poppy keek nerveus van de een naar de ander en probeerde te bepalen of ze er goed aan zou doen iets aan het gesprek toe te voegen. Het was moeilijk de leeftijd van de mannen te schatten. Ze hadden allebei het verweerde uiterlijk van mensen die te veel tijd in zon en wind hebben doorgebracht. Ze waren eenvoudig gekleed, in ruwe werkhemden en -broeken, en hun broekspijpen waren weggestopt in van die hoge laarzen die mannen graag dragen wanneer ze weten dat ze natte voeten gaan krijgen.

‘Verdomme,’ snauwde Green weer. ‘Dat konden we er vandaag nog net bij hebben!’

‘Wat moeten we met haar doen?’ zei de andere man.

‘Ik weet het niet. We kunnen haar hier niet achterlaten.’

De twee mannen zwegen en staarden naar haar alsof ze de grootste last op aarde was die op het punt stond zich op hen te storten.

‘De kapitein vermoordt ons,’ zuchtte Green ten slotte.

‘Het is niet onze schuld.’

‘Ik denk dat we aan hem moeten vragen wat we met haar moeten doen,’ zei Green.

‘Ik weet niet waar hij is,’ antwoordde de ander. ‘Jij?’

Green schudde zijn hoofd. ‘Is hij niet op het schip?’

‘Nee. Hij zei dat hij ons een uur voor vertrek terug zou zien aan dek. Hij had zaken af te handelen.’

‘Verdomme.’

Het waren meer verdommes dan Poppy ooit in één gesprek had gehoord, maar het leek weinig nuttig hierop te wijzen.

Green zuchtte, sloot zijn ogen en trok een gezicht dat alleen maar als diep ongelukkig beschreven kon worden. ‘We hebben geen keus,’ zei hij. ‘We zullen haar mee moeten nemen.’

‘Wat?’ vroeg de andere man.

‘Wát?’ gilde Poppy.

‘Goeie god,’ gromde Green, en hij wreef over zijn oren. ‘Komt die herrie uit uw mond?’ Hij zuchtte vermoeid. ‘Ik ben hier te oud voor.’

‘We kunnen haar niet meenemen!’ protesteerde de andere man.

‘Luister naar hem,’ zei Poppy. ‘Hij is duidelijk erg intelligent.’

Greens vriend richtte zich wat op en straalde. ‘De naam is Brown,’ zei hij, terwijl hij haar beleefd toeknikte.

‘Eh, aangenaam kennis te maken,’ zei Poppy. Ze vroeg zich af of ze hem misschien een hand moest geven.

‘Denk je soms dat ik haar mee wil nemen?’ zei Green. ‘Een vrouw aan boord brengt ongeluk. Vooral deze.’

Poppy’s mond viel open bij het horen van deze belediging. ‘Nou,’ begon ze, maar Brown onderbrak haar en vroeg: ‘Wat is er mis met haar? Ze zegt dat ik intelligent ben.’

‘Dat maakt alleen maar duidelijk dat zij dat niet is. En bovendien, ze praat.’

‘Dat doet u ook,’ vuurde Poppy terug.

‘Zie je?’ zei Green.

‘Ze valt wel mee,’ zei Brown.

‘Net zei je nog dat je haar niet aan boord wilde hebben!’

‘Nou ja, dat is ook zo, maar...’

‘Er is niets ergers dan een praatzieke vrouw,’ mopperde Green.

‘Er zijn heel wat dingen erger,’ zei Poppy, ‘en u hebt veel geluk als u die nooit hebt meegemaakt.’

Green keek haar enkele seconden aan. Meer niet. Toen kreunde hij: ‘De kapitein vermoordt ons.’

‘Niet als jullie me niet meenemen,’ zei Poppy snel. ‘Hij komt het nooit te weten.’

‘Hij komt het te weten,’ zei Green onheilspellend. ‘Hij komt altijd alles te weten.’

Poppy kauwde op haar onderlip en woog haar mogelijkheden af. Ze betwijfelde of ze hard genoeg zou kunnen rennen om te ontsnappen. Bovendien blokkeerde Green de weg naar de ingang van de grot. Ze zou kunnen gaan huilen en hopen dat haar tranen de zachtere kant van hun karakter naar boven zouden brengen, maar dat ging ervan uit dat ze een zachtere kant hadden.

Ze keek naar Green en glimlachte voorzichtig, om de stemming te peilen.

Green negeerde haar en wendde zich tot zijn vriend. ‘Hoe laat...’ Hij stopte. Brown was weg. ‘Brown!’ schreeuwde hij. ‘Waar voor de duivel ben je naartoe?’

Browns hoofd dook op achter een stapel hutkoffers. ‘Ik ben alleen touw aan het pakken.’

Touw? Poppy’s keel werd droog.

‘Mooi,’ gromde Green.

‘U wilt me toch zeker niet vastbinden?’ zei Poppy, die ondanks haar droge keel blijkbaar nog steeds kon praten.

‘Nee, dat wil ik niet,’ zei hij, ‘maar ik zal wel moeten, dus laten we het elkaar niet moeilijk maken, hè?’

‘U denkt toch zeker niet dat ik me zomaar laat meenemen?’

‘Dat hoopte ik wel.’

‘Nou, u mag hopen wat u wilt, maar ik zal vechten...’

‘Brown!’ brulde Green.

Zo hard dat Poppy’s mond dichtklapte.

‘Ik heb het touw!’ kwam het antwoord.

‘Mooi. Pak het andere spul ook.’

‘Welk andere spul?’ vroeg Brown.

‘Ja,’ zei Poppy nerveus. ‘Welk andere spul?’

‘Het andere spul,’ zei Green ongeduldig. ‘Je weet wel wat ik bedoel. En een doek.’

‘O, het andere spul,’ zei Brown. ‘Komt voor mekaar.’

‘Welk andere spul?’ vroeg Poppy weer.

‘Dat wilt u niet weten,’ zei Green tegen haar.

‘Ik kan je verzekeren van wel,’ zei Poppy, die op hetzelfde moment bedacht dat ze het misschien toch liever niet wist.

‘U zei dat u ging vechten,’ legde hij uit.

‘Ja, maar wat heeft dat ermee te ma...’

‘Weet u nog dat ik zei dat ik hier te oud voor ben?’

Ze knikte.

‘Nou, daar valt vechten ook onder.’

Brown verscheen weer, met een groen flesje in zijn hand dat er vaag medicinaal uitzag. ‘Alsjeblieft,’ zei hij, terwijl hij het flesje aan Green gaf.

‘Niet dat ik u niet aan zou kunnen,’ legde Green uit, terwijl hij met een ploppend geluid de kurk van het flesje trok. ‘Maar waarom zou ik het moeilijker maken dan nodig is?’

Poppy had hier geen antwoord op. Ze staaarde naar het flesje. ‘Gaat u me dwingen dit te drinken?’ fluisterde ze. Het rook smerig.

Green schudde zijn hoofd. ‘Heb je een doek?’ vroeg hij aan Brown.

‘Sorry.’

Green kreunde weer vermoeid en wierp een blik op de linnen fichu die ze om had gedaan tegen de zon. ‘We zullen uw halsdoek moeten gebruiken,’ zei hij tegen Poppy. ‘Stilzitten.’

‘Wat gaat u doen?’ riep ze uit. Ze deinsde geschrokken achteruit toen hij de fichu losrukte.

‘Het spijt me,’ zei hij, en vreemd genoeg klonk het alsof hij het meende.

‘Niet doen,’ bracht Poppy met stokkende adem uit terwijl ze zo ver mogelijk bij hem vandaan schoof.

Maar dat was niet ver, omdat ze met haar rug tegen de rotswand aan zat, en terwijl ze ontzet toekeek, goot hij een flinke scheut van het stinkende goedje op de ragdunne zijde van haar fichu. De stof raakte al snel verzadigd en verschillende druppels zakten erdoorheen en verdwenen in de vochtige grond.

‘Je zult haar vast moeten houden,’ zei Green tegen Brown.

‘Nee,’ zei Poppy, toen Browns armen om haar heen kwamen. ‘Nee.’

‘Het spijt me,’ zei Brown, en het klonk alsof ook hij het meende.

Green verfrommelde de doek tot een bal en drukte hem tegen haar mond. Poppy kokhalsde en hapte naar adem toen de smerige dampen haar neus bereikten.

En toen gleed de wereld weg.

Andrew Rokesby liep met grote stappen over het dek van de *Infinity* om het schip nog een laatste keer te inspecteren voordat ze om klokslag vier uur die middag de zeilen zouden hissen. Alles leek in orde, van voor- tot achtersteven, en behalve Brown en Green waren alle manschappen aanwezig en klaar voor de reis die voor hen lag.

‘Pinsley!’ riep Andrew naar de jongeman in het want, die voor de tuigage zorgde.

‘Ja, kapitein!’ riep Pinsley naar beneden. ‘Kan ik iets voor u doen, kapitein?’

‘Heb jij Brown en Green gezien? Ik heb ze eerder op de dag naar de grot gestuurd om voorraden op te halen.’

‘Voorraden, kapitein?’ zei Pinsley met een brutale lach. Iedereen wist waarom Andrew Brown en Green echt op pad had gestuurd.

‘Een klein rukje aan het stuurwiel en je hangt aan je vinger toppen,’ waarschuwde Andrew.

‘Ze zijn benedendeks, kapitein,’ zei Pinsley met een grijns. ‘Ik zag ze een kwartier geleden de trap af gaan.’

‘Benedendeks?’ Andrew schudde zijn hoofd. Brown en Green hadden werk te doen. Er was geen enkele reden waarom ze benedendeks zouden zijn.

Pinsley haalde zijn schouders op, dat dacht Andrew tenminste. Het was moeilijk te zien met de zon in zijn ogen.

‘Ze hadden een zak bij zich,’ zei Pinsley.

‘Een zak?’ echode Andrew. Hij had ze op pad gestuurd om een kist cognac te halen. Elke man had zijn zwakheden, en die van hem waren vrouwen in de haven en Franse cognac op zee. Hij dronk elke avond een glas, na het avondeten. Dat hield het leven beschaafd, althans zo beschaafd als hij het wilde hebben.

‘Het zag er nogal zwaar uit,’ voegde Pinsley eraan toe.

‘Cognac in een zak,’ mopperde Andrew. ‘*Madre de Dios*, er zullen intussen wel alleen maar scherven en dampen over zijn.’ Hij keek omhoog naar Pinsley, die bezig was de touwen vast te zetten, en draaide zich toen om naar de smalle trap die naar beneden voerde.

Hij had de vaste gewoonte om voor de *Infinity* uitvoer een kort woordje te wisselen met elk bemanningslid, hoe laag of hoog in rang ook. Het zorgde ervoor dat iedereen voor de komende reis zijn taak kende, en de mannen waardeerden het blijk van respect. Zijn bemanning was klein, maar buitengewoon loyaal. Ze zouden allemaal hun leven voor hem geven, dat wist Andrew. Maar dat was zo omdat ze wisten dat hun kapitein bereid was hetzelfde voor hen te doen.

Andrew was ontegenzeggelijk de gezagvoerder, en er was geen man aan boord die het in zijn hoofd zou halen tegen zijn bevelen in te gaan, maar er was ook niemand die dat zou willen.

‘Kapitein!’

Andrew keek achterom. Het was Green, die kennelijk via de andere trap naar boven was gekomen.

‘Ah, daar ben je,’ zei Andrew, en hij wenkte hem mee te komen. Green was het oudste bemanningslid, net iets ouder dan Brown, die een dag na hem had aangemonsterd. De twee